

Een meter boeken

Onlangs kocht ik een extra boekenkast. Genietend van alle extra plankruimte, begon ik mijn boeken, die door het hele huis verspreid op stapeltjes en in kasten lagen, op onderwerp te rangschikken. Ook alle boeken over China verzamelde ik. Maar liefst een hele plank bleek het inmiddels te zijn: een complete meter boeken over het geboorteland van onze kinderen. Ik deelde de kast kindvriendelijk in: onderin de prenten- en kinderboeken, bovenin de volwassen boeken. Precies in het midden zette ik alles over China. Op de allerbovenste plank, waar ik alleen bij kon met een krukje, zette ik een doos met alle voor onze kinderen belangrijke adoptiedocumentaires. Ik had vorig jaar nog vele tientallen euro's uitgegeven om de belangrijkste VHS-banden over te zetten op DVD, zodat de informatie voor hen niet verloren zou gaan. De nieuwe kastindeling stemde me tevreden. Eindelijk konden we allemaal wat systematischer onze weg vinden in de boekenkasten.

Een week lang genoot ik van mijn nieuwe systeem, maar daarna begonnen er stemmetjes in mijn hoofd vragen te stellen. Waarom hebben we eigenlijk zoveel boeken en documentaires over adoptie en over China? Is het niet wat overdreven? Ik probeerde me te herinneren hoe de boekenkast van mijn ouders er vroeger uit zag, maar ik kwam niet verder dan een paar vage beelden. In de kast van mijn ouders stonden grote-mensen-boeken; het waren veelal grijze en ingewikkelde exemplaren, geen haar op mijn hoofd die eraan dacht om die te gaan lezen. Liever verbleef ik in mijn eigen fantasie, of scharrelde ik wat rond in de bibliotheek. Het zelf ontdekken van een mooi boek in die bibliotheek riep altijd een grote euforie in me op. 'Kijk eens, ik heb een prachtig boek gevonden, dit is mijn ontdekking, en dit ga ik lezen!' Mijn moeder keek me dan altijd opgewekt aan, want als ik een mooi boek had gevonden, betekende dat dat zij zich een tijdje niet met mij bezig hoefde te houden. Ik kon helemaal in mijn eigen wereld wegduiken, en niemand die wist wat ik las of wat ik dacht.

Door eindeloos te grasduinen in het labyrint van mijn eigen gedachten en ideeën, vond ik mijn weg in het leven. De boeken in de bibliotheek hielpen me, maar ook mijn vriendinnen, de sportwedstrijden, mijn eerste vriendjes. Mijn ouders waren natuurlijk altijd op de achtergrond aanwezig, maar toch. Ik leerde de lessen van het leven bij voorkeur zonder het toezien oog van mijn ouders. Het leverde natuurlijk wel wat ingewikkelde levensmomenten op, maar het belangrijkste was dat mijn persoonlijke zoektocht aan mij toebehoorde, en aan niemand anders. Het gaf me kracht en autonomie. Ik bepaalde zelf wie ik wilde zijn, en waar ik in het leven naartoe wilde.

Hoe anders vergaat het vele kinderen van nu. Vanaf de eerste dag dat zij bij ons zijn, worden zij zorgvuldig verzorgd en begeleid. En dat geldt niet alleen voor adoptiekinderen. Ouders-van-nu voelen het vaak als een vanzelfsprekendheid om zich tot in de kleine details in te leven in de ontwikkeling en de behoeftes van hun kinderen; iedere dag opnieuw proberen zij voor hen het allerbeste te doen. Natuurlijk probeerden onze ouders ook het beste voor ons te doen. Maar toch was hun zorg van een andere orde. Zijn onze kinderen beter af? Het antwoord is waarschijnlijk 'ja'. In de meeste gevallen zal ons inlevingsvermogen hen helpen in hun groei naar volwassenheid. Maar toch heb ik soms ook mijn twijfels.

Ik kijk naar mijn overzichtelijke boekenkast. Die enorme rij boeken over China zeggen van alles over mij. Over wat ik voor mijn geadopteerde kinderen wil. En wat ik voor hen wil is veel, en in de meeste gevallen ook wel goed. Maar zou ik heel af en toe niet wat minder moeten willen? Hier en daar eens een grens stellen aan mijn enthousiaste inlevingsvermogen? Zodat mijn kinderen daarmee de kans krijgen om later dat ene boek over hun geboorteland of die ene speciale documentaire zelf te ontdekken in de bibliotheek of op internet? Want hoe ik mij ook inleef in hun geschiedenis, uiteindelijk behoort die aan mijn kinderen, en niet aan mij. Uiteindelijk hebben zij (vind ik), net als ik vroeger, het recht om eindeloos te grasduinen in hun eigen labyrint van gedachten en gevoelens. En hebben zij recht op hun eigen, persoonlijke zoektocht en hun eigen, persoonlijke euforie als zij, zonder dat ik het wellicht weet, hebben gevonden wat zij zochten.